Romanoslavica vol. XLVI, nr. 1

RAPORTURI ANTROPONIMICE SÂRBO-ROMÂNE. CU PRIVIRE SPECIALĂ ASUPRA NUMELOR FEMININE

Anca BERCARU

The aim of the present article is to find and establish anthroponymical borrowings from Serbian into Romanian and from Romanian into Serbian with special regard to feminine names.
The first task turned out to be a difficult one out of two main reasons: on one hand we have the principle of internal etymology which tells us that feminine names constitute a system of names created mainly from their masculine correspondents and on the other hand the formal identity between the Serbian and Bulgarian inventories of names creates a new difficulty in establishing anthroponymical borrowings from Serbian with certainty.
The Romanian influence on the Serbian anthroponymy is much smaller and mostly limited to the system of masculine names and a few structural elements.
After submitting to analysis a series of names from both languages we concluded the following:
a) we can find significant Serbian antroponymical influences on our inventory of names in the contact area between the two populations, namely the south-west area: *Iagoda, Bosilca, Ruja, Nerangia, Iovanca*;
b) taking into consideration the function and the spreading of the anthroponymical suffix *-iţa*, it is more likely to relate Romanian anthroponyms such as *Draghiţa, Mariţa, Miliţa* to their Serbian correspondents, than to the Bulgarian ones;
c) the suffix *-ul*, maintained in the form of some feminine names created through motion indicates the Romanian influence exercised during the Middle Ages: *Dančula, Radula*;
d) the anthroponymical forms from the Serbian inventory that have Romanian phonetism constitute borrowings from Romanian: *Joana, Viorica*.

Key-words: anthroponymical borrowings, feminine names, Romanian influence, Serbian influence, suffix *-iţa,* suffix *-ul*

Raporturile antroponimice sârbo-române se înscriu în aria largă a domeniului interferenţelor româno-sud-slave, interferenţe care s-au manifestat de-a lungul timpului la nivel lingvistic, socio-istoric, cultural, geografic şi au constituit obiect de studiu pentru nenumăraţi cercetători români şi străini. Sistemele onomastice sârbesc şi românesc au evoluat şi s-au influenţat reciproc în cadrul strânselor contacte ce au avut

BDD-A24149 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

loc între români şi slavii de sud. În prima parte vom trata aspecte ale influenței pe care a exercitat-o antroponimia sârbească asupra sistemului nostru de nume, urmând ca în a doua să ne ocupăm de unele influențe româneşti asupra antroponimiei sârbeşti.

1. Conviețuirea îndelungată cu slavii, raporturile culturale, utilizarea timp de secole a limbii slavone în administrația şi Biserica Țărilor Române au adus schimbări semnificative în antroponimia românească. În toată această perioadă, în onomastica noastră au început să circule nume tradiționale slave, nume calendaristice în formă greco-slavă şi o serie de derivate ale acestora, unele create pe teritoriu românesc sau împrumutate direct de la slavi.

Ținând cont de faptul că obiectul lucrării de față este, în principal, antroponimia feminină, este foarte dificil să căutăm şi să stabilim împrumuturi clare din limba sârbă la noi din două motive: pe de o parte, chiar dacă numele feminine sunt de origine slavă, în majoritatea cazurilor este dificil să le clasăm ca împrumuturi, deoarece trebuie să ținem cont de principiul etimologiei interne, care ne arată că numele feminine constituie un microsistem care s-a format în primul rând de la sistemul celor masculine; pe de altă parte, identitatea formală dintre inventarele onomastice sârbesc şi bulgăresc constituie o nouă piedică în realizarea unor delimitări clare.

Avem două situații care țin de modul cum a acționat limba sârbă asupra limbii noastre: prima are în vedere zonele de contact direct dintre sârbi şi români (regiunea de sud-vest, respectiv zona Banatului) unde într-adevăr găsim influențe clare şi calitative în domeniul onomastic, a doua ține de influența cărturărească menționată mai sus.

Referitor la prima situație, asupra căreia nu insistăm, deținem exemple de nume feminine înregistrate de Radu Flora, care apar în formă sârbească în satele româneşti din regiunea Vârşețului[1]: *Bobița*, *Iagoda*, *Iela*, *Bosilca*, *Ruja*, *Stanca*, *Milentina*, *Nerangia*, *Iovanca*, *Stanca*, *Voica*, antroponime care pot fi uşor raportate la corespondentele sârbeşti. O serie de nume feminine de origine sârbească, printre care şi unele dintre formele atestate de Radu Flora, sunt consemnate de Doina Grecu tot în regiunea Banatului[2]: *Boița*[3] < srb. *Bojica*, *Brăica* < srb. *Brajka*, *Cosana* < srb. *Kosana*, *Dorca* < srb. *Dorka*, *Iconia* < srb. *Ikonija*, *Iagoda* < srb. *Jagoda*, *Jovanca* < srb. *Jovanka*, *Nerangia* < srb. *Nerandža*, *Stamina* < srb. *Stamena*, *Vuiana* < srb. *Vujana*.

Mult mai interesantă ni se pare încercarea de a găsi urme de influență sârbească în antroponimia noastră, în afara zonelor de contact direct. Această sarcină este deosebit de dificilă, în primul rând datorită marii asemănări formale dintre sistemele onomastice sârb şi bulgar. Acesta este şi motivul pentru care unele împrumuturi onomastice primesc

[1] Radu Flora, *Relațiile sârbo-române. Noi contribuții metodologice, istorice, culturale, lingvistice*, Panciova, Editura Libertatea, 1968. p. 325.

[2] Doina Grecu, *Prenume şi nume de familie din secolele XVIII şi XIX*, în „Cercetări de lingvistică", anul X, 1965, nr. 1, Cluj, p. 173-178.

[3] Doina Grecu analizează pe *Boița* din forma neatestată la noi *Boia*, raportată la srb. *Boja*. Credem că numele este mai degrabă o adaptare fonetică a srb. *Bojica*, *ibidem*, p. 174.

BDD-A24149 © 2010 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

indicaţia *origine sud-slavă* sau doar *slavă*. În al doilea rând, primele care au fost împrumutate au fost numele masculine şi de la acestea s-au putut crea mai departe la noi forme feminine, identice cu cele din onomastica sud-slavă. Deoarece, în cele ce urmează, ne vom ocupa de forme derivate care există în sârbă şi română, sunt necesare câteva menţiuni cu privire la teoriile elaborate până acum pentru delimitarea împrumuturilor de creaţiile proprii limbii noastre.

Principiul etimologiei interne se bazează în special pe analiza antroponimelor din punct de vedere morfo-structural. Potrivit teoriei structuraliste[1], afixele, ca elemente de structură ale unei limbi, nu se împrumută; în consecinţă, folosirea de sufixe din inventarul propriu unei limbi ar trebui să lămurească originea unui antroponim sau a altuia. După tipul de sufix şi radical au fost stabilite teoretic următoarele situaţii posibile: dacă sufixul este românesc, româneşti sunt şi derivatele formate cu el, indiferent dacă radicalul este slav sau nu, dacă sufixul este slav, atunci derivatul înseamnă că a fost creat de o populaţie slavă.

Dificultăţi de interpretare apar în analiza derivatelor care sunt comune inventarelor sud-slave şi românesc. Conform sistemului teoretic enunţat mai sus, afixele, ca elemente de structură, nu se împrumută, în schimb, ele intră într-o limbă în acelaşi timp cu derivatele antroponimice adoptate de sistemul onomastic respectiv. Din momentul integrării lor în acel sistem lingvistic, au loc „detaşări" şi „asimilări" (Pătruţ, *Onomastică* 33) ale temelor şi sufixelor din componenţa derivatelor respective, elemente care pot fi folosite mai departe la crearea de noi formaţiuni locale. Astfel, potrivit regulilor sus-menţionate numele de familie *Brătescu* (< tema slavă *Brat-*) şi *Popescu* (< radicalul antroponimic *Pop-*) sunt formaţii româneşti create cu sufixul *-escu*, indiferent de tema de la care s-au format, în timp ce antroponimele *Lupşici*, *Petrici*, *Popovici*[2], frecvente în zona Banatului, presupunem că au fost create de populaţia sârbă din zona respectivă. Dar cum, de multe ori, numele împrumutate au devenit model pentru formarea de noi nume româneşti, există o serie de antroponime care creează dificultăţi în stabilirea subiectului denominator. Numele de familie *Belcea*, *Borca* sunt la origine hipocoristice derivate şi au corespondent în sârbă şi bulgară (bg. *Белчо*, srb. *Belča*, bg. *Борка*, srb. *Borko*). În limba română ele pot fi considerate fie adaptări fonetice ale formelor slave, fie derivate în română de la temele *Bel-*, *Bor-* extrase din antroponimele româneşti *Belu*, *Bel(e)a*, *Bora*, *Bor(e)a* (Pătruţ, *Onomastică* 33).

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu antroponimele feminine care au formă identică în limbile slave de sud şi română: *Bilca*, *Milca*, *Staica*, *Stanca*, *Stoica*. Unele dintre ele au fost împrumutate direct din sârbă sau bulgară, după care sufixul *-ca* a fost detaşat şi folosit la crearea altor antroponime sau chiar la recrearea numelor menţionate. În cazul

[1] I. Pătruţ, *Are limba română afixe şi desinenţe de origine slavă*, în vol. *Studii de limbă română şi slavistică*, Cluj-Napoca, 1974, p.153-160.
[2] Costin Feneşan, *Documente medievale bănăţene (1440-1653*), Timişoara, Editura Facla, 1981, p. 54, 76, 144.

BDD-A24149 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

antroponimelor de acest tip este imposibil de realizat o distincție între ceea ce este sârb şi bulgar, datorită identității de formă a antroponimelor din aceste limbi.

Cum scopul nostru este acela de a oferi paralelisme structurale în română şi sârbă care ar putea conduce la presupunerea că, în forma anumitor antroponime, mult mai probabilă este influența sârbească, ne oprim în continuare asupra derivatelor cu sufixul *-iţa*, sufix de origine slavă.

Sufixul *-ica* are, în limbile slave, două funcții principale: diminutivală şi moțională. Dintre toate limbile slave, funcția moțională la numele comune este cel mai bine reprezentată în limbile slave de sud şi cel mai mult în sârbo-croată, în timp ce în limbile slave de vest şi de est principalul sufix moțional este *-ka*[1].

În antroponimie raportul între sârbă şi bulgară este invers. În sârbă sufixul *-ica* este folosit în principal ca sufix diminutival, în timp ce *-ka* are mai ales funcție moțională şi valoare afectivă, în mod excepțional doar în cazul hipocoristicelor şi nu al derivatelor. În bulgară sufixul *-ka* este cel mai productiv sufix folosit la crearea diminutivelor şi hipocoristicelor (Ilcev 21)[2], formând chiar diminutive şi de la antroponimele în *-ica*: *Аничка* < *Аница* (Ilcev 50), *Димитричка* < *Димитрица* (Ilcev 172).

În limba română, una dintre valorile sufixului *-iţa* la numele comune este de a crea diminutive şi de aici el ar fi putut fi foarte uşor folosit şi în derivarea antroponimică. Totuşi, din moment ce intraseră la noi nu numai cuvinte comune în *-iţa*, care au servit inițial drept model pentru derivarea numelor comune, dar şi antroponime, mult mai logic este să credem că, în derivarea antroponimică, românii s-au folosit de modelul antroponimic primit şi nu de cel al numelor comune, chiar dacă formal era vorba de acelaşi sufix. Un argument în plus pentru a susține această teză este şi faptul că sufixul *-iţa* a pătruns la noi printr-o serie de derivate care nu aveau valoare diminutivală (*găzdăriță*, *temniță*, *uliță*)[3], în timp ce derivatele antroponimice sârbeşti în *-iţa* intrate la noi au toate valoare de diminutiv. Astfel, după ce limba noastră a asimilat, de exemplu, numele feminin *Mariţa*, împreună cu valoarea de diminutiv, a fost foarte uşor ca sufixul să fie detaşat din nume de acest tip şi să ducă la crearea altor nume feminine sau chiar a antroponimului în discuție. După cele arătate mai sus şi ținând cont de frecvența mare şi de funcția sufixului în sârbă credem că derivatele de tipul *Draghiţa*, *Mariţa*, *Miliţa*, din punctul de vedere al utilizării aceluiaşi sufix cu aceeaşi funcție, pot fi mai repede puse în relație cu formele sârbeşti decât cu cele bulgăreşti. O situație interesantă o reprezintă hipocoristicul *Miţa* privit de cele mai multe ori ca formă scurtată

[1] Radosav Bošković, *Razvitak sufiksa u južnoslovenskoj jezičkoj zajednici*, în „Južnoslovenski filolog", XV, Belgrad, 1936, p. 9.

[2] Vezi şi Nikolai P. Kovcev, *Българска ономастика (Наука за собствените имена)*, Sofia, 1987, p. 143.

[3] G. Pascu dă o serie de nume comune din bulgară şi sârbă prin care sufixul *-iţa* a pătruns la noi: *diaconiță*, *baniță*, *temniță*, *uliță* ş.a., în *Sufixele româneşti*, Bucureşti, 1916, p. 264-265.

BDD-A24149 © 2010 Editura Universității din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

din *Mariţa* şi care are corespondent direct în srb. *Mica* (< *Milica*). Cum *Miliţa* a pătruns foarte devreme în antroponimia noastră nu credem că este exclusă posibilitatea ca numele să aibă la origine în anumite cazuri antroponimul sârbesc *Milica*.

2. Influenţa românească asupra antroponimiei sârbeşti este mult mai mică, fiind, în cea mai mare parte, limitată la antroponimele masculine şi la unele elementele structurale. Acelaşi criteriu al etimologiei interne ne stă împotrivă în a considera numele feminine din inventarul sârbesc ce conţin sufixe româneşti împrumuturi, deoarece ele intră în microsistemul numelor create prin moţiune de la masculine. În continuare supunem analizei o serie de antroponime ce conţin formantul *-ul* şi care ne arată influenţa antroponimiei româneşti asupra numelor sârbeşti.

Contactele timpurii dintre inventarele onomastice sârbesc şi românesc au avantajul de a fi foarte bine oglindite în vechile hrisoave medievale sârbeşti. Este ştiut că cele mai importante nume de locuri şi de persoană româneşti în Serbia provin de la vlahii balcanici care, la origine, erau daco-români emigraţi după secolul al X-lea de la nordul Dunării[1]. Antroponimele de tipul *Dragul*, *Radul*, *Vladul* sunt foarte vechi în limba sârbă şi există în aceeaşi formă şi în română. Ele apar consemnate în vechile documente medievale din regiunile Banjska, Dečani şi Prizren, acte care atestă şi prezenţa unei populaţii româneşti la sud de Dunăre. Terminaţia *-ul* corespunde articolului românesc hotărât, iar prezenţa lui la unele nume slave (mai ales la cele care au corespondent şi în română) a fost privită de lingvişti ca o influenţă românească. Încă din 1886 T. Maretić (II 127) consideră sufixul *-ul* un împrumut din limba română[2]. După Petar Skok, care analizează amănunţit acest element de structură[3], sufixul în sârbo-croată are origine dublă: latină şi română. Deşi nu stabileşte graniţe clare în ceea ce priveşte răspândirea acestui morfem, din cele menţionate de Skok reiese următoarea concluzie. În părţile adriatice, adică de vest, originea este latinească (lat. *ŭlus* > ital. *-olo*) şi este ilustrată cu nume ca *Frane* > *Franul* > n.fam. *Franulić* ce prezintă şi forma *Franolić* creată cu sufixul italian, *Krsto* > *Krstulović*. În partea estică originea este românească şi autorul menţionează nume de vlahi precum *Njegul*, *Njegula*, *Radul*, în cazul cărora nu poate fi vorba de sufixul de diminutiv latinesc *-ŭlus*, care la noi nu există, ci de articolul hotărât românesc[4].

---

[1] Silviu Dragomir, *Vlahii din nordul Peninsulei Balcanice în evul mediu*, Bucureşti, 1959, p. 178.

[2] Mai târziu, un alt lingvist croat, Blaž Jurišić, preia opinia exprimată de Maretić şi consideră formantul *-ul* de la numele de persoane de origine românească, în timp ce la apelative îl consideră de origine italiană, *Rječnik govora otoka Vrgade* (*apud* Mate Šimundić, *Sufiksalni morfem -ul /-ulo /-ula u slavenskim jezicima*, în *Prva jugoslovenska onomastička konferencija (Tivat, 22 – 24.oktobra 1975)*, Titograd, 1976, p. 180-181.

[3] Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoka jezika*, III, Jugoslavenska Akademija Znanosti i Umjietnosti, Zagreb, 1971-1974, p. 540-541.

[4] O părere contrară a fost exprimată de I.M. Železnjak, care crede că *-ul* este originar în limbile slave de sud şi de vest din slava comună, în *Očerk serbohorvatskogo antroponimičeskogo*

BDD-A24149 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

În principiu, numele ce conţin formantul *-ul(a)* din onomastica istorică a Serbiei sunt următoarele[1]: *Bogdul* (< *Bogda*), *Bratul* (< tema *Brat-* < *Brativoj*), *Bratula, Dajul* (< *Daja* < *Dabiživ*), *Dojul* (< *Doja* < *Dobroslav*, *Dobromir*), *Dragul* (< tema *Drag-* < *Dragoslav*), *Dušul, Gradul* (< *Grad-* < *Gradimir*), *Hrajul* (< *Hraja* < *Hranimir*, *Hranislav) , Hranul* (< tema *Hran-* < *Hranimir*), *Krecul* (nume de vlah), *Mikul*, *Mutul*, *Nĕgul, Oparitul* (nume de vlah), *Radul, Rahul* (< *Raho* < *Radomir*, *Radoslav*), *Rajul* (< *Raja* < *Radomir*), *Rašul* (< *Raša* < *Radomir*, *Radoslav*), *Stajul* (< *Staja* < *Stanislav*), *Stanul* (< tema *Stan-* < *Stanislav*), *Surdul, Šarul, Vladul* (< tema *Vlad-* < *Vladimir*). Aşa cum se poate vedea, numele sunt formate în general de la hipocoristicele slave de atunci şi de la teme extrase din numele bitematice. Antroponimele *Krecul*, *Mikul*, *Mutul*, *Oparitul*, *Surdul*[2] au fost deja raportate la corespondentele lor româneşti, iar *Dušul*, care apare doar în cătunele vlahilor, a fost considerat posibilă creaţie a acestora tocmai datorită segmentului final *-ul* (Grković, *Rečnik* 96).

În hrisovul sârbesc dăruit de Stefan Dušan mânăstirii Sf. Arhangheli din Prizren şi analizat de B.P. Hasdeu apar consemnate ca nume de vlahi şi unele dintre antroponimele deja citate care conţin terminaţia *-ul*, considerată de lingvist „articol definitiv românesc”[3]: *Dajul*, *Dojul*, *Dražul*, *Gradul*, *Hrajul*, *Hranul*, *Nĕgul*, *Radul*, *Rajul*, *Rašul*, *Stajul*, *Stanul*, *Vladul*. Lista numelor de vlahi din acest hrisov conţine şi trei dintre antroponimele formate de la teme româneşti şi care apar de asemenea în formă articulată: *Oparitul, Surdul, Ursul*.

Un alt hrisov sârbesc dăruit de regele Stefan Milutin mânăstirii Sf. Stefan din Banjska a fost studiat de Ioan Bogdan, care acordă o atenţie deosebită numelor de vlahi privite ca un element istoric de mare însemnătate pentru prezenţa românilor din evul mediu în Peninsula Balcanică. Autorul înregistrează următoarele nume de vlahi terminate în *-ul* şi în *-ula*: *Bogdul, Bratula, Mikul, Nĕgul, Radkula, Radul, Rajul, Ursul*[4]. Hrisovul conţine şi un singur nume de femeie vlahă cu nume tipic sârbesc *Velislava*.

Singurele forme feminine moţionale găsite de noi ce conţin sufixul *-ul* şi care păstează urmele influenţei româneşti sunt *Dančula* (Grković RLIS 241) creat de la n.b. *Dančul*, nume foarte vechi consemnat în regiunea Branković şi *Radula* (Grković RLIS 297), format de la n.b. *Radul*.

În afară de aceste două forme feminine, antroponimia sârbească mai conţine câteva nume feminine care pot fi raportate la corespondentele româneşti. Numele

---

slovoobrazovanija, Kiev, 1969, p. 75-77 (*apud* Šimundić, *op.cit*, p. 183) şi, ceva mai recent, de Mate Šimundić, care îl consideră ca fiind originar tot din slava comună şi slava veche, *op.cit.*, p. 179-185.

[1] Numele sunt extrase din Grković, *Rečnik*, 1986, p. 33, 43, 44, 75, 85, 68, 190, 189, 108, 120, 130, 138, 140, 161, 164, 166, 165, 175, 174.

[2] *Ibidem*, p. 108, 120, 130, 140, 177.

[3] *Resturile unei cărţi de donaţiune de pe la anul 1348, emanată de împăratul serbesc Duşan şi relativă la starea socială a românilor de peste Dunare*, în „Arhiva istorică” III, 1867, p. 179.

[4] *Un Hrisovul al lui Stefan Milutin*, în *Scrieri alese*, Bucureşti, 1968, p. 161-163.

BDD-A24149 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

calendaristic *Joana* (Grković RLIS 262) ce prezintă diftongul *-oa-* este un împrumut românesc, mai ales că este ştiut că limba sârbă nu are diftongi. La fel, hipocoristicul *Jona* considerat de Milica Grković formă scurtată din *Jovana* (Grković RLIS 263) poate constitui o redare obişnuită a diftongului românesc[1]. Numele *Viorika* intrat în antroponimia sârbească a fost deja raportat la corespondentul său românesc *Viorica* (Grković RLIS 232). Mai pot intra în discuţie în această categorie femininele *Alba* şi *Albina*, prezente şi în onomastica noastră. În sârbă *Alba* este considerat hip. de la *Albijana*, raportat la rom. *Alibiana*[2] (Grković RLIS 218), iar *Albina* este privită ca o formă moţională de la n.b. *Albin* < lat. *Albinus* (Grković RLIS 28). În limba română *Alba* şi *Albina*[3] sunt puse în legătură cu apelativele *alb* şi *albin*. Existenţa numelui în calendarul catolic nu exclude însă posibilitatea ca *Albina* să fi pătruns în anumite situaţii şi pe această cale în antroponimia sârbească şi românească.

În concluzie, putem afirma:

a) influenţe clare ale atroponimiei sârbeşti la noi găsim în zonele de contact unde antroponimele apar în formă sârbească;

b) sufixul *-iţa*, datorită funcţiei şi răspândirii în antroponimie poate fi privit mai mult ca o influenţă sârbească decât una bulgărească;

c) sufixul *-ul* care se menţine şi în unele forme moţionale feminine păstrează urmele influenţei româneşti exercitată în perioada medievală;

d) formele cu fonetism clar românesc din antroponimia sârbească constituie împrumuturi din română.

Abrevieri bibliografice

DERS *Dicţionarul elementelor româneşti din documentele slavo-române (1347-1600)*, red. Resp. Gh. Bolocan, Bucureşti, Editura Academiei, 1981

DLRV G. Mihăilă, *Dicţionar al limbii române vechi (sfârşitul sec. X – începutul sec. XVI)*, Bucureşti, Editura Enciclopedică Română, 1974

Grkovič, *Rečnik* Milica Grković, *Rečnik imena banjskog, dečanskog i prizrenskog vlastelinstva u XIV veku*, Belgrad, Narodna Knjiga, 1986

Grković RLIS Milica Grković, *Rečnik ličnih imena kod Srba*, Belgrad, Vuk Karadžić, 1977

Ilcev Stefan Ilcev, *Речник на личните и фамилни имена у Българите*, Българска Академия на Науките, Sofia, 1969

[1] D. Gămulescu, *Influenţe româneşti în limbile slave de sud. I. Sârbocroata*, Bucureşti, 1983, p. 153.

[2] Şefan Paşca îl atestă ca nume de familie în *Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului*, Bucureşti, 1936, p. 159 , iar N.A. Constantinescu îl înregistrează ca nume feminin s.v. *Olimpie* în *Dicţionar onomastic românesc*, Bucureşti, Editura Academiei, 1963, p. 122.

[3] Vezi DLRV 71 şi DERS 3 care înregistrează exemple din toponimie ce au la bază adj. *albin*.

BDD-A24149 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)

Maretić I, II T. Maretić, *O narodnim imenima i prezimenima u Hrvata i Srba*, !Rad", vol. 81, p. 81-146, vol. 82, p. 69-154, Jugoslavenska akademija znanosti i umjietnosti, Zagreb, 1886

Pătruț, *Onomastică* Ioan Pătruț, *Onomastică românească*, Bucureşti, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1980

BDD-A24149 © 2010 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:42 UTC)